

[Karlskov Jensen]

affaldsproblemet kan ventes klarlagt, så forslag til ikrafttrædelseslov kan fremsættes i folketingsåret 1980-81. Det håb deler venstre, og vi håber, at det lykkes at nå frem til en international aftale om affaldsopbevaringen inden den tid.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at efter uheldet i Pennsylvania har modstanderne af kernekraft søgt at skræmme befolkningen i temmelig høj grad. Jeg vil herom sige to ting. For det første, at på trods af en række menneskelige fejl og enkelte tekniske fejl fungerede sikkerhedssystemet derovre dog i en sådan grad, at ingen mennesker kom til skade, hverken i eller uden for reaktoren, efter alt det, vi nu ved. Og for det andet har vi nu fået en mulighed for – og det vil jeg gerne understrege – at lære både af erfaringerne fra USA og af alle andre erfaringer, der er indhøstet gennem årene, så vi kan tage hensyn hertil i vores sikkerhedsbestemmelser. Det gælder også spørgsmålet om afstandskrav o. lign., og det er venstres indstilling, at vi naturligvis skal udnytte dette i videst mulig udstrækning. Venstre er derfor også tilfreds med, at vi nu i løbet af en måneds tid får en sagkyndig rapport om uheldet i USA, om årsager og virkning. Vi kunne have ønsket, at massemedierne, bl. a. dele af pressen, og visse politikere havde ventet med at konkludere, til forholdene var klarlagt, men vi glæder os altså over, at de nu bliver det. Det er ulige lettere at så frygt og usikkerhed end det modsatte, og modstanderne har jo ikke anvist noget særlig realistisk alternativ til kernekraftelementet i den danske energiforsyningspolitik. Det er at stikke befolkningen blå i øjnene at bilde den ind, at vort sociale velfærdssamfund, vort uddannelsessystem, reallønnen osv. vil kunne opretholdes i et nulvækstsamfund, som mange af disse modstandere af kernekraft jo er tilhængere af. Det er venstres opfattelse, at en langsigtet, realistisk energipolitik, der til enhver tid sikrer energiforsyningen, er af afgørende betydning for bekæmpelsen af arbejdsløsheden og nedbringelsen af underskuddet på betalingsbalancen. Derfor betragter venstre energipolitikken med den allerstørste alvor, og vi vil under udvalgsarbejdet søge at bidrage til at klarlægge alle sider af denne sag.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg vil begynde med at takke ministeren for, at denne redegørelse så ubetinget hviler på de præmisser, at vi ønsker et samfund i fortsat vækst. Vi må forudse olieknaphed og derfor visse vanskeligheder med at skaffe os tilstrækkelig energi, men der er ikke i ministerens redegørelse den fjerneste snak om nulvækst eller ønske om økonomisk stilstand. Man har ikke lyttet til vor tids mørkemænd, hvad enten de nu har villet gøre oprør mod eller fra midten ifølge en eller anden sektersk filosofi med mere eller mindre socialistisk indslag. Tværtimod fastholder man ønsket om økonomisk vækst med den energipolitiske målsætning og den vurdering af energibehovet, som man anser for nødvendig for at bevare vort velfærdssamfund, det, der er nødvendigt for at skabe sikkerhed og sundhed for den enkelte, for at bevare vor kultur, for at skabe økonomisk mulighed for viden-skab og den forskning, der skal hjælpe os til at finde frem til de nye energikilder, herunder en udvikling af de vedvarende energikilder, som endnu ikke udgør noget egentligt alternativ til, hvad vi kender, for at kunne bidrage til at hæve u-landenes levefod, for at sikre det, der er en forudsætning for at bevare en demokratisk livsform. Vi kan kun være tilfredse med, at vi nu skal diskutere energipolitik på disse præmisser, og ved ønsket om energibesparelser forstår vi ønsket om mere energiøkonomiske forsyningssystemer og ikke et ønske om at begrænse økonomisk vækst.

Det kan vel diskuteres, om de øjeblikkelige forsyningsvanskeligheder med hensyn til olieprodukter skyldes situationen i Iran eller den hårde vinter, vi har haft i år, hvor der har været ca. 40 pct. større udleveringer end i tilsvarende periode i 1978. Det kan også diskuteres, hvor længe verdens olieressourcer vil strække til. Vi er naturligvis enige i, at skal den økonomiske vækst øges, så må vor energiforsyning bygge på en flerstrengt løsning, der kan give os en langt mere uafhængig stilling, end vi har i dag, og især nedbringe vor afhængighed af olieprodukter.

Det er tilfredsstillende, at redegørelsen bygger på den samme fordeling af energikilder som i 1976. Man erkender altså herved, hvad også energirådet peger på, at det stigende elbehov omkring 1990 vil nødvendiggøre, at også kernekraften fra dette tidspunkt tages i brug, da forsyninger fra andre energiformer